

CHIẾC VÒNG BẠC VÀ LỜI HỨA CỦA BÁC

Giữa những năm tháng kháng chiến chống Pháp gian khổ tại chiến khu Việt Bắc, ngôi nhà sàn của Bác Hồ luôn đầy ắp tiếng cười của các em nhỏ bản địa. Trong số đó, có một cô bé nhỏ nhắn, đôi mắt sáng ngời, thường ngày vẫn hay quần quýt bên chân Bác mỗi khi Bác làm việc xong.

Lời dặn dò hồn nhiên

Một buổi sáng mùa đông sương mù giăng kín lối, Bác chuẩn bị lên đường đi công tác xa. Chuyến đi ấy dự kiến sẽ rất dài và đầy gian nan qua những cung đường đèo hiểm trở. Khi mọi người đang chuẩn bị hành lý, cô bé chạy đến, bàn tay nhỏ xíu nắm chặt lấy vạt áo chàm của Bác. Với đôi mắt đen láy đầy hy vọng, em ngược lên thưa:

"Thưa Bác, Bác đi công tác về nhớ mua cho cháu một chiếc vòng bạc nhé!"

Mọi người xung quanh đều mỉm cười trước sự hồn nhiên của đứa trẻ. Giữa lúc việc quân, việc nước đang đè nặng trên vai, ai cũng nghĩ đó chỉ là một câu nói bâng quơ của trẻ nhỏ. Thế nhưng, Bác không hề xem nhẹ. Bác cúi xuống, bàn tay gầy guộc xoa nhẹ lên đầu em, ánh mắt hiền từ và nụ cười ấm áp như người cha già:

"Được, khi nào về Bác sẽ mua cho cháu."

Hai năm đằng đẵng

Thời gian thấm thoát trôi qua, một năm rồi hai năm. Cuộc kháng chiến bước vào giai đoạn quyết liệt, Bác đi khắp các chiến trường, chủ trì những cuộc họp quan trọng, thức trắng đêm bên ngọn đèn dầu để lo cho vận mệnh dân tộc. Hình ảnh cô bé và lời dặn về chiếc vòng bạc dường như đã lùi xa vào quá khứ trong tâm trí của mọi người ở bản. Cô bé ngày ấy giờ cũng đã lớn hơn, đôi chân đã biết leo nương rẫy, và có lẽ chính em cũng đã quên mất lời đề nghị thơ ngây năm nào.

Ngày trở về bất ngờ

Hơn hai năm sau, khi mùa hoa ban nở trắng rừng, Bác Hồ mới có dịp quay trở lại bản làng cũ. Tin Bác về làm xôn xao cả một vùng núi rừng. Bà con dân bản, từ cụ già đến trẻ nhỏ, ai nấy đều hớn hờ, tíu tít chạy ra đón Bác. Tiếng cười nói vang động cả một góc rừng.

Trong lúc mọi người đang vây quanh hỏi thăm sức khỏe của Bác, Bác vẫn bình thản, khẽ mỉm cười chào hỏi từng người. Rồi bỗng nhiên, Bác đưa tay vào túi chiếc

áo sờn vai, lấy ra một chiếc vòng bạc mới tinh, sáng lấp lánh dưới ánh nắng mặt trời. Bác gọi tên cô bé ngày ấy và trao tận tay em chiếc vòng.

Cô bé và mọi người xung quanh đều ngỡ ngàng, sửng sờ. Không ai tin được rằng, giữa bao nhiêu sóng gió của cuộc kháng chiến, giữa hàng ngàn công việc đại sự, Bác vẫn giữ trọn hình ảnh đứa trẻ và chiếc vòng bạc trong lòng. Một đồng chí cán bộ đi cùng không nén nổi sự tò mò, khẽ thốt lên:

"Thưa Bác, Bác bận trăm công nghìn việc, đường sá lại xa xôi trắc trở, sao Bác vẫn nhớ và tìm mua bằng được chiếc vòng nhỏ này cho cô bé ạ?"

Bài học về chữ Tín

Bác nhìn chiếc vòng trên tay cô bé, rồi nhìn mọi người, giọng nói ôn tồn nhưng vô cùng cương quyết:

"Cháu nó nhờ, Bác đã hứa thì Bác phải làm bằng được. Đó là chữ Tín. Nếu chúng ta không giữ lời hứa với một đứa trẻ, các cháu sẽ không còn tin vào người lớn nữa và sẽ học theo tính xấu đó. Một lời hứa không thực hiện được thì niềm tin sẽ mất đi, mà mất niềm tin là mất tất cả."

Lời giải thích của Bác đơn giản nhưng thấm thía, khiến tất cả những người có mặt đều lặng đi vì xúc động. Chiếc vòng bạc ấy không chỉ là một món quà, mà là minh chứng cho nhân cách cao đẹp của một vị lãnh tụ: Luôn tôn trọng con người, dù đó là một đứa trẻ, và luôn đặt sự trung thực lên hàng đầu.

Ý nghĩa của câu chuyện

Qua câu chuyện này, chúng ta có thể thấy rằng Bác Hồ đã dạy cho chúng ta giá trị của lời hứa. Mỗi lời hứa một khi đã nói ra thì hãy biến nó thành hành động bằng mọi giá. Bác còn dạy cho chúng ta rằng, muốn giáo dục người khác trước hết bản thân mình phải là một tấm gương sáng về sự trung thực và sự tôn trọng lời hứa. Cũng giống như người lớn cần tôn trọng trẻ em để nhận lại sự tôn trọng và tạo dựng nhân cách cho thế hệ mai sau.